

ДОЛУ РЕЛИГИЯТА!

Дейвид Уилкерсън
1 Март 1981

В неотдавнашно проучване, младежите бяха попитани: „Къде ви е най-скучно?“ Отговор №1 е: „В църквата.“

Съгласен съм! Днес повечето църкви нямат абсолютно нищо, което да предложат на младите хора. Повечето тийнейджъри ходят на църква само, защото родителите им ги задължават. А повечето от родителите им ходят само, защото това е „религиозно“.

И това не е, защото младежите са станали безбожни или нерелигиозни. Всъщност, друго неотдавнашно проучване показва, че 84% от американските младежи вярват в Бог и че Той е лично замесен в живота им.

Те не са се отрекли от Бог, а просто от религията. Те не могат да разберат защо има толкова много религии, толкова много деноминации, толкова голяма бъркотия, борби и омраза – все в името на Бог.

Помислете за повечето религии в света; да кажем: Будизъм, Хиндуизъм, Мохамеданство, Католицизъм, Ислямизъм, Юдаизъм, Протестантство, Шинтоизъм, Мормонизъм, Унитаризъм.

Почти невъзможно е да запомниш всички стари и нови религии, деноминации, движения, групи и култове. Има повече от 20 баптистки организации, повече от 25 различни петдесатни деноминации; методисти, презвитерианци, Църквата на Христос, Учениците на Христос, лютерани, Епископална църква, Християнска църква, Обединени методисти, Свободни методисти, Братство, Братство на Плимут, Християнска наука, Адвентисти от седмия ден, Свидетели на Йехова и още, и още.

Дори още по-объркващи са новите религии: Муун, Харе Кришна, Кимбангуизъм, Зен будизъм, Спиритизъм, Сциентология и т.н.

Чували ли сте да казват: „Може да има много религии по света, но всички ние се покланяме на един и същи Бог“? Това проповядват ислямските аятоласи. Те убиват, отвличат, изтезават – все в името на Бог! Милиони иранци и други ислямисти са готови да умрат за бога на тяхната религия.

Ирак и Иран, две ислямски религии – един и същи бог, едни и същи доктрини – казват на света, че водят „религиозна война“ един срещу друг. Повече хора са умрели заради религията отколкото заради, което и да е друго нещо на света. В момента в Ирландия католици и протестанти се избиват един друг в името на един и същ Бог и заради религията си. Книгите с църковна история са пълни с кървави описания на религиозни войни. В името

на религията света е страдал зверствата на инквизицията, изгаряния, побоища, удавяния, масови убийства и геноцид.

Чух лидер на Ку Клукс Клан да казва в интервю: „Горим кръстове в дворовете на черните, за да им покажем, че Исус Христос беше бял.“ Този побъркан човек ходи насам натам за да проповядва, че Бог е издигнал ККК за да защити Библията, морала, белия човек и татковината. Членовете на ККК се хвалят, че са „много религиозни“.

Дяволът измисли религията! Сатана е изключително религиозно същество. Описанието на „религия“ в речника е: вяра в свръхчовешка сила. Библията дава да се разбере, че дявола вярва в Бог толкова много, че потръпва при самата мисъл за това.

„Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят.“ (Яков 2:19)

Нищо не предизвиква святия гняв на Исус Христос повече отколкото празната религия. Точно религията попречи на хората да Го приемат за техен Спасител. Тяхната религия им попречи да влязат в Божието Царство.

Религията на евреите ги държеше в духовен мрак. Тя държеше здраво самото общество, връзвайки ги с правила, наредби, закони. Това беше религия на робство и страх. Христос беше заплаха за книжниците, фарисеите и първосвещениците на религията. Книжниците бяха експерти в закона на еврейската религия. Тяхното знание помогна на свещениците в храма и синагогата да държат народа в робство. Книжниците прекарваха целия си живот изучавайки религията си и казвайки на хората как да бъдат религиозни. Те по-късно станаха известни като „равини“.

Религиозните лидери превърнаха Божия дом в разбойнически вертеп. Божият храм трябваше да бъде дом на молитва, където хората, които бяха гладни за истината, биха могли да я намерят. Но Исус влезе един ден в храма и откри, че религиозните лидери бяха превърнали Божия дом в панаир!

„Исус като влезе в храма, почна да изпъжда ония, които продаваха, и ония, които купуваха в храма, и прекатури масите на среброменителите...“ (Марк 11:15)

Исус си направи бич и със свята ревност ги изгони на улицата. Не Го ли чувате: „Вън, вие религиозни мошеници! Вън, религиозни лъжци! Долу вашата религия; долу безбожните ви методи и традиции.“

Същите тези религиозни фанатици убиха Господ Исус! Запомнете, Исус не беше убит от подивяла банда атеисти или агностици. Той беше разпънат от първосвещеници, църковни водачи, ревностни и правоверни религиозни тълпи. Тези, които ходеха на църква Го убиха.

Те Го убиха, заковавайки Го на позорен кръст, плюейки Го и присмивайки Му се – все в името на религията. Първосвещениците заявиха, че Го разпъват за славата на Бог! Наречекоха Го измамник.

Хората отиват в ада седейки на църковните пейки. Те са посветени, набожни и имат твърда вяра в свръхчовешката сила. Те много говорят за Бог. Но религия без духовност ще осъди душите им. Самият Христос ни предупреди, че мнозина, които използват Името Му ще бъдат загубени в Деня на Съда.

„Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца ми, Който е на небесата. В онзи ден мнозина ще Ми рекат: Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонихме, и не в Твоето ли име направихме много велики дела? Но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.“ (Матей 7:21-23)

С други думи – иска се много повече от религия, за да стигнеш в небето!

Христос не живее църковните сгради също така! Всяка църква, която някога е била построена, е била посветена на „Божията слава.“ Но Бог не живее в никоя църква, катедрала или храм.

Както и много хора днес, учениците изпаднаха в благоговение пред огромните, красиви храмове и синагоги. Но Исус каза:

„Виждаш ли тия големи здания! Няма да остане тук камък на камък, който да не се срине.“ (Марк 13:1-2)

Тухли и вар не могат да съдържат силата и славата на Бог. Библията казва:

„Но всевишния не обитава в ръкотворни храмове...“ (Деяния 7:48)

„Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?“ (1 Коринтяни 3:16)

Няма абсолютно нищо свещено в църковна сграда или храм. Това, което прави някоя сграда свята са двама или трима духовни хора, които се събират там в Името Му! Той е там – в тях! Те Го водят в храма!

Слава на Бог, че има църкви където Христос присъства и нуждите на хората са посрещнати. Но извадете тези пълни с Духа хора извън сградите и можете да ги превърнете в барове или дискотеки. Христос живее само в сърцата на членовете на църквата.

Бог няма да изпрати нито една душа в ада заради това, че не посещава църква. Ходенето на църква не те променя повече отколкото това, че ако ходиш в плевня ще станеш кон. На нас ни е заповядано да се присъединим към вярващи хора и да се събираме в Неговото име! Но това може да бъде навсякъде. Ако е в жива, пълна с Христос църква – ходи! Но Христос няма да те съди на база посещенията ти в църквата, а по-скоро дали Го търсиш. Той предпочита да намериш истинско тяло от вярващи и да Му се покланяш с тях.

Апостол Павел също би извикал: „Долу религията!“ Преди да се обърне към Исус, той беше познат като Савел, преследвача на християните. Колко религиозен човек беше той само. Той признава:

„Аз принадлежах на най-стриктната група в религията. Бях фарисеин.“

И продължава: „И напредвах в юдейската религия повече от мнозина мои връстници между съотечествениците ми, като бях по-голям ревнител за преданията от бащите ми...“ (Галатяни 1:14-15)

Най-религиозния човек в цялата страна, този, който ходеше на църква, този чист, морален религиозен фанатик обичаше Бог, но не познаваше Христос, Неговия Син. Един славен ден нещо се случи с този религиозен мъж! Той счете религията си за нищо и откри Човекът Исус Христос!

„... но нещо се случи с мен... Бог ми откри Сина Си...“ (Галатяни 1:15, Living Bible)

И аз казвам като Павел – махайте се с вашата религия! Единственото, което е важно, е да познаваш Христос. Исус каза:

„Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми; отсега Го познавате и сте Го видели.“ (Йоан 4:17)

„Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми...“

Това, от което се нуждае света е ново откровение за силата на Исус Христос! Кое накара Савел да остави цял живот религия, за да последва един Човек? Кое го накара да каже:

„А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа за придобия...“ (Филипяни 3:8)

Каква промяна! Изведнъж цялата религия, която преди означаваше толкова много за него, вече не струваше нищо; беше боклук! Вече беше намерил истината. В Христос! Човекът, който познаваше Бог, намери Христос!

Бог не разкри Себе Си на Павел защото той беше религиозен. Останалите мъже с него също трябва да са били много религиозни, за да предприемат толкова тежко пътуване да поробят християните. Те вероятно също бяха упълномощени от свещениците, избрани заради религиозния си жар. Те също чуха гласа. Ако Христос откри Себе Си само на религиозни хора, те също биха се спасили.

Бог не гледа на лице, така че не би могъл да „избере“ Савел произволно от тълпата сред всички останали, които пътуваха с него

Христос обяснява защо откровението дойде до Савел. Духът в него „риташе“. Той беше развълнуван в душата си. Съвестта му го гризеше. Беше под ножа на осъждението. Откровение следва осъждението за греха. Не можеш да бъдеш изцерен докато не започнеш да си признаваш, че си болен. Само болният се нуждае от лекар.

Великият Лекар отговаряше на много болен дух. Този човек – Савел – беше болен в краката си. Той по-късно каза, че е преследвал християните „от незнание“, и че затова е получил откровението. Но незнанието на Савел не му помогна. Бог не отговаря на онези, които просто грешат от незнание. Езичниците грешат от незнание, а не виждат Светлината.

Беше нещо повече от това. Савел казваше едно нещо отвън, но мислеше нещо друго отвътре.

„Защото, каквито са мислите в душата му - такъв е и той.“ (Притчи 23:7 – бел.пр.)

Човек може да бъде преследвач отвън, напълно да отхвърля Христос, отново външно да показва, че не иска да има нищо общо с Христос. Той може да звучи като най-големия богомразец на земята. Но вътрешно той е в битка. Той води война! Битката се надига!

Дори сега има хора по целия свят, които говорят и се държат като коравосърдечни грешници, но те са само на една ръка разстояние от това да приемат Христос за Господ. Хората съдят нас и външния ни вид; Бог гледа вътрешния човек. Ако човек не може да изкара Христос от ума си, той никога няма да Го държи вън от живота си.

Навсякъде чувам тийнейджъри да казват: „Не се нуждаем от Него; не Го искам! Всички ме оставете на мира!“ Но отвътре се разразява война. Ножът на осъждението ги пробоща. Те мислят за живота си, бъдещето си и празнотата си.

Възможно ли е да си религиозен и да преследваш Христос? Да! Савел го направи! Исус го каза! „Савле, защо ме преследваш?“ И други го преследваха. Свещениците, фарисеите, Ирод, римските войници, но само към един преследвач Исус се обърна със „Защо?“ Не „защо преследваш?“, а „защо ти?“

„От всички хора, Савле, защо точно ти? Бих разбрал войниците, свещениците, фарисеите. Те са духовно слепи. Те правят това от омраза. Но ти защо? Ти си духовно гладен; различен си.“

Христос се опитваше да покаже на този честен човек, че нямаше смисъл да продължава да отхвърля! Това е въпроса, който идва към всяка честна душа: „Защо ти? Може би коравосърдечните наркомани! Заслепените неевангелизирани – може би! Но ти? ЗАЩО? Поради какво?“

Виждате ли, Исус Христос не беше непознат за Савел! Когато Исус попита: „Защо Ме преследваш?“, Савел попита: „Кой си ти, Господи?“ Ето го разковничето! Той вече чувстваше Христос в сърцето си. Това е все едно да кажеш: „Кой си ти, Дейвид Уилкерсън?“

Ти не Го наричаш „Господ“ без да Го уважаваш! Не го наричаш „Господ“ освен чрез Святия Дух.

„Никой не може да нарече Исуса Господ, освен със Светия Дух.“ (1 Коринтяни 12:3 – бел. пр.)

Святият Дух беше работил в Савел. Той можеше също така да каже: „Това Ти ли си, Господи? Значи Ти си Този, който ме кара да се чувствам толкова зле?!“ Ето ви човек под осъждението на Святия Дух, с нарастващо отвращение към отхвърлянето, който сърцето си знаеше какво е право, но все още ходеше по инерцията като отхвърлящ.

Христо срещна Савел на онзи път за Дамаск, защото той беше готов да се откаже от религията си и да намери истината. Първото нещо, което той направи след като блесна светлината беше да падне по лице. Останалите мъже стояха безмълвни! Те чува същия глас, но не си помръднаха пръста. Стояха неподвижни, слепи за смисъла на всичко това. Савел се предаде при първия призив. Този външен, твърд, изчисляващ преследвач имаше нежно сърце.

„Но пак, на този ще погледна, На оня, който е с разбито сърце и съкрушен духом“ (Исая 66:2 – бел. пр.)

Светлината пробива право през религията ни, за да разкрие Христос. „Изведнъж блесна светлина.“ Тази светлина беше внезапно откровение – не за силата или любовта на Христос, а откровение за това, какво той беше направил на Христос. Изведнъж го осия, толкова силно, толкова травматизиращо, той буквално ослепа за кратко, загуби апетит. Когато светлината изведнъж го озари, той не можа да я понесе. Павел разсъждаваше: „Религията ми почти ме държеше в тъмнина. Аз отхвърлях Този, който можеше да посрещне всичките ми нужди. Бях толкова сляп. Точно това исках през цялото време. През цялото време е бил Той! Как съм могъл да бъда толкова сляп? Как не съм могъл да разбера толкова дълго? Защо не го разбирах преди?“

Савел просто водеше борба с покаянието! Душата му крещеше: „Стига! Не мога да го понасям повече! Достатъчно Го нараних! Имам нужда от Него! Стига с тази мъртва религия.“

Покаянието не е само скръб, че си грешил! Това е скръб, че си отхвърлил любовта Му, скръб, че си Го държал настрана толкова дълго! Покаянието казва: „Господи, държал съм Те отвън толкова дълго. Нуждая се от Теб сега.“

Светлината не проблесна в Ерусалим. Духът не чака докато той обградеше християните и ги закараше в затвора. Нямахме ли това да е по-драматично, по-голямо свидетелство, да го размаже пред всички тези свидетели, пред свещениците и пред всичките Му християнски затворници? Нямахме ли да е по-силно, ако около 1000 християнски затворници го бяха видели да пада на колене и да се покаява?

Не! Никакви служители! Никакви християнски свидетели! Никакви умоляващи служители! Никакъв човешки глас! Той беше съвсем сам пред собствените си хора. Приятелите му, партньорите му трябваше да бъдат първите видели и разбрали за чудото в живота му.

Той трябваше да изостави тази банда от мразещи християните мъже. Трябваше да се отдели от тълпата си и да ходи сам за известно време! Те видяха най-добрия си приятел да се обръща духовно, а не религиозно.

„Бедният Савел – трябва да са си казвали – загуби разсъдък, побърка се. Никой повече няма да чуе за него. Остави всичко, за което беше работил. Бедният човек.”

Ако ти ходиш с Христос, старите ти приятели трябва да са първите, които да си отидат, дори и да трябва да останеш сам!

Религиозният Савел стана духовния Павел – и цял един нов свят се откри за него. Вместо с празна религия, той беше „изпълнен със Святия Дух”. Преди беше изпълнен с горчилка, омраза и слепота, а сега силата на Бог живееше в него! Той вече имаше силата да живее живота така както трябваше да бъде изживян. Беше му дадена сила. Откри нови приятели – „учениците в Дамаск!” Тези, които доскоро мразеше, сега обичаше. Тези „фанатизирани” християни сега бяха най-добрите му приятели! Той видя, че има много общи неща с тях.

Най-важното от всичко – беше му даде живот на възкресение. Този преди мъртъв религиозен фарисеин, оживя в Христос! Това получаваме вместо религията! Получаваме живот – както трябва да бъде живян! Живот в небесни места в Христос!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1981 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Down With Religion](#)